

MỘT VÀI CHIA SẺ VỀ ƠN GỌI PHÓ TẾ CỦA PHAO-LÔ PHẠM HÙNG NGHĨA

(DỊCH THUẬT TỪ BẢN VĂN ANH NGỮ SANG VIỆT NGỮ)

Trước hết, tôi xin dâng lời tạ ơn Thiên Chúa vì Ngài đã hoàn tất những gì Ngài đã khởi sự trong tôi sáu năm trước đây. Tôi tạ ơn Chúa vì món quà Ngài đã ban tặng cho tôi đó là phục vụ dân Ngài trong ơn gọi Phó tế, một món quà quá to lớn đối với một đầy tớ bất xứng như bản thân tôi.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trở thành một Phó tế vĩnh viễn cho đến khi tôi nói chuyện với Cha linh hướng của tôi, khi tôi hỏi ý kiến Ngài về việc ghi danh nhập học chương trình cao học Thần Học nhằm thăng tiến việc dạy giáo lý cho giới trẻ tại Giáo Xứ Đức Mẹ Lavang. Cha Phê-rô khuyên tôi nên theo học chương trình phó tế vì các Thầy Sáu cũng phải học chương trình này; và lúc đó là mùa xuân năm 2005. Tạ ơn Chúa thẩm thoát đã sáu năm và giờ đây tôi đang theo học những tháng cuối cùng của chương trình đào tạo phó tế cho tổng giáo phận của Portland.

Tôi tình cờ nghe được nội dung của một câu chuyện rất dễ thương trên đài phát thanh Kitô giáo trong khi lái xe: "Thiên Chúa ban cho chúng ta bạn bè trong cuộc sống vào một thời điểm nào đó, vì một lý do nào đó, và một vài người trong họ trở nên bạn tri kỷ suốt cả đời;" câu này có vẻ thích hợp trong trường hợp của tôi với khát vọng được phục vụ dân Chúa qua ơn gọi phó tế. Đôi khi những ước mơ của chúng ta chỉ cho một thời, cho một mùa, hay là vì một lý do nào đó, và có những ước mơ kéo dài cả đời người. Thiên Chúa đã làm tôi mê Ngài bởi một cái gì đó. Ngài đã cho tôi một thời cơ, một động lực và một ước mơ. Tôi tin rằng Ngài đã sử dụng Cha linh hướng của tôi để khuyến khích tôi đi học thầy sáu và vì thế mục tiêu của tôi là trở thành phó tế vĩnh viễn vào tháng mười tới; đó là ước vọng của tôi, và là động lực thúc đẩy cuộc sống của tôi. Động cơ chính của khát vọng trở thành thầy phó tế của tôi là gì? Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu tôi chết trước khi tôi được thụ phong phó tế, cuộc sống của tôi sẽ chỉ là một sự lãng phí chăng? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Thiên Chúa thay đổi ước muốn của tôi? Cho dù tôi có trở thành một phó tế hay không nếu tôi chết ngày hôm nay, thì ước muốn của tôi là vẫn trở thành hiện thực. Đôi khi những mơ ước của chúng ta thay đổi. Cũng giống như Samuel (1 Samuel 3:10), chúng ta nghe Lời Thiên Chúa khi Ngài muốn nói với chúng ta. Sự mơ ước của chúng ta được chuyển đổi và đạt đến một cấp độ khác. Mơ ước hướng thiện là tâm điểm của linh đạo Kitô giáo. Chỉ bằng con tim chúng ta mới có thể nhận thấy rõ ràng mục đích của những khát vọng chân chính; đó chính là tình yêu đối với Thiên Chúa và phục vụ tha nhân. Chúng ta xác tín từ thuở đời đời rằng: Thiên Chúa sẽ nhập thể làm người và trở nên bạn đồng hành với chúng ta, để lắng nghe chúng ta, để cảm thông với chúng ta bởi vì Ngài muốn chữa lành mỗi người chúng ta. Thiên Chúa không cần tội lỗi của Adam hay tội lỗi của chúng ta để chứng minh tình yêu và lòng thương xót của Ngài.

Thiên Chúa cấy trong con tim và nơi tâm hồn của chúng ta những khát vọng về Ngài như Thánh Augustinô đã nói: "Chúa dựng nên chúng con cho chính Chúa; và lạy Chúa, tâm hồn của chúng con sẽ không yên nghỉ cho đến khi được nghỉ yên trong Chúa", hoặc như những lời của nhà linh đạo người Anh, Julian ở Norwich vào thế kỷ thứ mười bốn: "Ta là Đấng đã làm cho con khao khát đợi mong; và chính Ta sẽ làm cho con no thỏa thật sự." Chúng ta sống trong một thế giới với nền văn hóa có rất nhiều câu trả lời để điền vào sự khao khát đó. Tôi xác tín rằng trong trái tim mỗi người chúng ta có một chỗ trống đặc biệt được ghi dấu "dành riêng cho Chúa," nhưng chúng ta cố tình lấp đầy chỗ trống ấy bằng cái tôi của mình, tìm kiếm quyền lực, đặc quyền, sự ưu đãi và địa vị cho chính mình, nghĩ rằng những thứ đó sẽ làm chúng ta no thỏa. Chỉ cho đến khi Chúa thực sự ngự trị trong tâm hồn của chúng ta, không có bất cứ thứ gì khác có thể điền vào chỗ trống đó. Chúng ta cố làm thỏa mãn sự khao khát đợi mong đó bằng những ngẫu thần của văn hóa sự chết thay vì chính Chúa. Nói cách khác, Thiên Chúa dựng nên mỗi người chúng ta với một cái khuôn hình chữ "Thiên Chúa" trong trái tim chúng ta, nhưng chúng ta lại cố gắng điền

vào đó với những thứ có hình dạng không Thiên Chúa tí nào cả. Chẳng có gì sai trái với quyền lực, hay đặc quyền, chẳng có gì sai trái với danh vọng hay tiền tài; nhưng chỉ trừ khi chúng ta đặt Thiên Chúa đúng chỗ trong cuộc sống của chúng ta, thì không ai hay bất cứ cái gì khác có thể thỏa mãn khát vọng trong tâm hồn chúng ta, là nơi mà chỉ có Chúa mới có thay thế được bởi vì nó thuộc về Ngài.

Tất cả những ước muốn trong cuộc sống của chúng ta chỉ là dấu hiệu của một khát vọng duy nhất và cuối cùng, đó là được kết hợp mật thiết với Chúa, Đấng đã tạo thành chúng ta. Qua sự khao khát mà Thiên Chúa là một nhà điêu khắc tuyệt mỹ đã thêu dệt trong trái tim của chúng ta; Chúa Thánh Thần dẫn đưa chúng ta đến với Thiên Chúa vì chúng ta khao khát Thiên Chúa, và Thiên Chúa hằng mong muốn và chờ đợi ta. Chúng ta thường hay ước muốn những điều hảo huyền, viển vông. Ước muốn hưởng thiện của chúng ta bị xao lãng, bị cạnh tranh bởi quá nhiều ngã tưong trong thế giới hôm nay. Không phải lúc nào tôi cũng tìm kiếm Chúa, nhưng những lời của Thánh Gioan Thánh Giá giúp tôi hướng về Chúa. Ngài viết: "sự khao khát kết hợp với Thiên Chúa đã là một khởi điểm." Và như được viết bởi một nhà linh đạo Công Giáo "the Cloud of Unknowing:" "không phải là vì bạn, cũng không phải là những gì của bạn mà Thiên Chúa nhìn bạn với đôi mắt nhân hậu và thương xót của Ngài, nhưng là những gì bạn khao khát mong muốn nơi Ngài."

Trong lời chào các giám mục và các cộng tác viên ở Phi-líp-pê, Thánh Phao-Lô Tông Đồ trong thư thứ nhất gửi Timôthê liệt kê những phẩm hạnh mà một phó tế cần phải có: các phó tế cần được thử luyện trước khi họ được giao phó chức năng của mình. Họ phải là những người thẳng thắn và trung thực, trung thành trong đời sống hôn nhân, và phải là người chủ gia đình xứng đáng biết dạy dỗ con cái và quản lý gia đình của họ; họ phải bảo toàn màu nhiệm đức tin trong một lương tâm trong sạch (1 Tim 3:8-13). Quan trọng hơn hết là ơn gọi phó tế nhằm để thực hiện những gì Chúa Giêsu đã rao giảng và sống sứ mạng của Ngài: "Con Người không đến để được phục vụ nhưng là để phục vụ và hiến dâng mạng sống làm giá chuộc cho nhiều người" (Mc 10:45 ; Mt 20:28). Chắc hẳn Chúa Giêsu đã phán những lời này với Nhóm Mười Hai mà Ngài đã chọn để chặn dất đoàn chiên của Ngài; Ngài muốn họ hiểu rằng, mặc dù được ưu đãi có thẩm quyền do Chúa ban, nhưng họ cần hành động như chính Chúa đã làm đó là phục vụ. Lời Chúa ở đây cũng áp dụng cho tất cả những ai theo Chúa, những môn đệ của Đức Kitô, tất nhiên bao gồm linh mục, phó tế, tu sĩ, và mọi thành phần dân Chúa mà qua bí tích Rửa Tội chúng đã trở nên môn đệ của Đức Ki-tô. Lời Chúa ở đây có ý nghĩa đặc biệt cho các phó tế; bởi vì thánh chức phó tế nhấn mạnh việc phục vụ. Mặc dù các phó tế không làm hết các chức năng mục vụ như các linh mục, một trong những việc cụ thể của phó tế và linh mục (vì linh mục lãnh chức phó tế trước chức linh mục) là phục vụ người khác chứ không phải "cái tôi" của họ; cũng không phải tìm kiếm quyền lực, hay đặc quyền, cũng không phải danh vọng hay tiền tài. Đừng giống như hai tông đồ Gia-cô-bê và Gio-an, yêu cầu được ăn trên ngai trước, được ngồi bên tả và bên hữu của Đức Ki-tô trong nước Ngài. Nếu tinh thần phục vụ được thể hiện trong khi chu toàn sứ vụ của mình, chúng ta sẽ góp phần làm cho chân dung của Chúa Kitô được tỏa sáng nơi những người chúng ta phục vụ.

Linh mục, phó tế, nhân viên hay tình nguyện viên của cộng đoàn không phải chỉ là những "công chức làm việc cho Chúa," nhưng chúng ta phải từ bỏ "cái tôi" của mình đi và khát khao phục vụ anh chị em trong sự hân hoan vui mừng. Như người giàu có mong muốn theo Đức Ki-tô trong Tin Mừng (Mk. 10:17-27); sự hiểu biết của anh về chân lý của Thiên Chúa vẫn chưa đủ. Anh ta cần phải từ bỏ chính mình (cái tôi của mình) để chân lý mà anh biết về Thiên Chúa được trọn vẹn và viên mãn. Tất nhiên, sự viên mãn này không thể xảy ra nếu không nhờ vào ân sủng của Thiên Chúa. Hãy xem xét một sự kiện về thể thao. Không ai muốn thâu nhận những đội viên mà họ sẽ không cam kết là đội mình sẽ thắng. Trong Giáo Hội, giáo xứ và cộng đoàn của chúng ta cũng vậy, cũng cần có những giáo hữu cam kết đóng góp và cộng tác vai trò thích hợp của mình trong việc xây dựng cộng đoàn. Sự quan tâm hàng đầu của chúng ta đối với Giáo Hội là dẫn người khác đến với Chúa, chứ không phải đến với "cái tôi" của mình, dẫn họ đến với Chúa bằng chính đời sống nhân chứng của mình, bằng sự thật và tình yêu. Ngay cả khi chúng

ta thực hiện việc rao giảng Tin Mừng, chúng ta phải nhớ rằng vai trò của chúng ta chỉ là khí cụ của Thiên Chúa mà thôi. Hành động từ bỏ chính con người chúng ta là hoa quả của đức tin qua sự hoạt động của Chúa Thánh Thần đã kêu mời chúng ta nhờ lòng thương xót của Thiên Chúa, chứ không phải do công trạng hay phúc đức của chính chúng ta, vì nếu do công đức của ta thì đâu còn gọi là ân sủng nữa (Rô-ma 11:06).

Trong mọi sự, tôi cần phải luôn tự nhủ rằng: luôn luôn tìm kiếm không phải là vinh quang cá nhân nhưng là vinh danh của Đức Giêsu Kitô Đấng "đã không đến để được phục vụ, nhưng để phục vụ" (Mt 20:28). Là người tôi tớ "được sai đi", tôi nên đi với một mục đích duy nhất đó là phục vụ Thiên Chúa: "Lạy Cha xin coi con như một đầy tớ của Cha vậy" (Lc 15:11-32), không đặt điều kiện hay yêu sách như thái độ của người con trai cả trong dụ ngôn "người Cha nhân hậu," (người Mỹ thường gọi cái thói này là "my way or the high way!") vì chính Người Cha nhân hậu đã tha thứ cho người con hoang đàng vô điều kiện.

Được sai đi trong cuộc hành trình cho Chúa Kitô, chúng ta phải đi vô điều kiện giống như Áp-ra-ham (Sáng thế ký 12:1). Chúng ta phải có sự can đảm để bênh vực Công lý và bảo vệ Hòa bình. Chúng ta phải chuẩn bị để đối phó với con đường gặp ghềnh và trung thành vác thập giá của mình cho đến cùng vì đó chính là biểu tượng của sự cam kết trung thành với Chúa Kitô (Lk.9 :22-25), mặc dù chúng ta có thể bị kỳ thị và nhạo báng vì ơn gọi Kitô hữu.

Và để kết luận, tôi xin mượn lời của Cha Richard Rohr, OFM trong tập sách "Called, Formed, Sent": "Đường lối của Chúa trong Kinh Thánh là Thiên Chúa luôn luôn chọn những người không xứng đáng, những kẻ yếu, những người tội lỗi, và hư hỏng, và vì đó không ai có thể vênh vang trước mặt Thiên Chúa. Để khi ta làm được điều gì, thì ta biết rằng chính Thiên Chúa đã làm việc đó cho ta, như những giới từ tuyệt vời mà chúng ta tuyên xưng ở phần cuối của lời nguyện Thánh Thể: "chính nhờ Ngài, với Ngài, và trong Ngài..." Dù tôi chỉ là một công cụ bất xứng của Chúa, nhưng như Lời Thánh Phaolô nói: "việc Chúa chọn là dứt khoát và Ngài không thể thu hồi."

REFLECTION ON MY DIACONATE

First of all, I thank God for fulfilling what He began in me 6 years ago. I thank God for the gift of serving His people as a Deacon, a gift beyond measure for an unworthy servant like myself.

I never gave thought to becoming a permanent Deacon until my conversation with my spiritual director, when I asked him about taking some theology classes to advance my religious education ministry at Our Lady of Lavang parish. Father Peter advised me to apply for the diaconate program instead and that was during the spring of 2005 and here I am in the final year of diaconal formation for the archdiocese of Portland.

I came across a great quote while driving and listening to a Christian radio: "God gives us friends in life for a season, for a reason and some for a life time," and I think we could apply that to my desire to become a deacon. Some of our desires are for a season; some are for a reason; and some are for a lifetime. God hooks me with something. He gave me a season, a reason and a dream. I believe He used my spiritual director to get me into the diaconal formation and my goal is to become a deacon this coming October. That is what I want; that is my drive; and that is my passion. What is the motive of my desire to become a deacon? What would happen, if I died before I was ordained, would my life be a waste? What would happen if God changed my desire? Whether I become a deacon or not if I die today, my desire is still fulfilled. Sometimes our dreams are transformed. Like Samuel (1 Samuel 3:10), we hear when God speaks to us. Our desires are transformed. They go to another level. Desire is the heart of Christian spirituality. Only with the heart do we see clearly and so we get into the desire and passion.

We stress the love of God. We believe from all eternity. God knew he is going to be incarnated to join us, to be one of us, to listen to us, to understand us because he wants to heal us. God did not need the sins of Adam or our sins to show us how much he loves us.

God plants desires in our hearts as St. Augustine puts it: "You made us for yourself; oh Lord our hearts are restless until they rest in you," or in the words of Julian of Norwich, the fourteenth-century English mystic: "I am He Who makes you to long; I am He, the endless fulfilling of all true desires." We live in the world and the culture where there are so many answers to fill up that longing that we are born with. I believe each and every one of us has a sign and a special place in our heart that said "reserve for God alone." We are, however, trying to fill up that emptiness, that poverty, that longing, that seeking by the work of the ego, the work of the self, trying to seek power, perks, privileges and position, thinking that it will make us satisfied. Until the Lord is in the right place in our hearts, nothing else will be in its right place. We have many strange false gods in our culture that offer us false solutions to fill up the emptiness. In other words, God makes each of us with a God-shaped hole in our hearts, but we try to fill it with non-God shaped things. There is nothing wrong with power, nothing wrong with privileges, and nothing wrong with position, but unless the Lord is in the right place in our lives, none of these things will satisfy our desire. It is the place that only the Lord can fill up in each of us. It belongs to him. All of the yearning of our life, all of the longing, all of the other desires that we have are only signs to us of our ultimate desire, and that is our life long desire for the mystical union with the Lord who made us. In the beauty of this longing that the Lord engraves in our hearts, the Holy Spirit draws us to God because we desire God and God desires us. Our desires sometime get so scattered. We do not have that simplicity in our longing. There is so much distraction in our life and so many false gods competing for our attention in our world. It is hard! I do not always seek the Lord but I believe the words of St. John of the Cross. He said: "the desire for union with God is already the beginning" because as written by the author of the Cloud of Unknowing: "it is not what you are nor what you have been that God looks at with his merciful eyes, but what you desire to be."

St. Paul addressed in his greeting to the bishops and ministers of Philippi, the First Letter to Timothy lists the qualities that deacons should have, with the recommendation that they be tested before they are entrusted with their functions. They must be dignified and honest, faithful in marriage, and must manage their children and households well, "holding fast to the mystery of faith with a clear conscience" (1 Tim 3:8-13). Most importantly, the call to the diaconate, is made to carry out what Jesus stated about his mission: "The Son of Man has not come to be served but to serve—to give his life in ransom for many" (Mk 10:45; Mt 20:28). There is no doubt Jesus addressed these words to the Twelve whom he chose to minister His flock, to make them understand that, although endowed with authority conferred by him, they should act as he did, as servants. The advice applies, then, to all ministers of Christ including the deacons; however, it has particular meaning for deacons, for whom the stress is placed explicitly on this service by virtue of their ordination. Although deacons do not exercise the pastoral authority of priests, in carrying out all their functions, their particular aim is to show an intention to serve others not their "ego", nor themselves, not seeking power, perks, privileges nor position. Just like the apostles, asking, "Lord can we sit on your right and left?" If our ministry is consistent with this spirit, we will shed greater light on that identifying feature of Christ's image: service, healing and praying; as prayer and theological reflection are two sides of the same coin in pastoral care; they are intimately coupling.

We are not only "servants of God", but we must let our "ego" diminish to serve our brothers and sisters in "desire and delight." The rich young man's understanding of the truth of Christ's words was not enough (Mk. 10:17-27). It was also necessary for him to commit his entire being (his ego) to this truth.

This is, of course, only possible through the grace of God. Consider an example of a sports event. There is no desire for players who do not have a significant commitment to winning. What we need in the Church is a whole spectrum of committed people, playing their own appropriate roles. Their enthusiasm for the Church should focus on leading people to Christ not their ego, through a witness of truth and of love. Even as we continue to express clearly and without diminution the Gospel as entrusted to the Church and reflected in the teaching of the Church, we must keep in mind that our role is strictly instrumental at God's disposal. This profound self-surrender that is the act of faith is directed to the Lord Himself, who calls us out of His mercy not out of good deed or grace which would not be grace at all (Romans 11:6).

All in all, I need to remind myself always seek not personal glory but the glory of the Humbling Lord Jesus Christ who "did not come to be served, but to serve" (Matt. 20:28). Having said that, I am willing to do whatever it takes to serve. Part of the "being sent", I should go with the only intention and that is to serve God, "make me as one of your hired servants" (Lk. 15:11-32), rather than to conditionally demand – the elder son's attitude - as the Father is unconditionally forgiving the repentant son.

Being sent on the journey for Christ, we must go unconditionally just like Abraham (Gen. 12:1). We must have the courage to promote Justice and Peace. We must prepare to cope with the bumpy road and faithfully carry our cross which is the symbol of our total commitment to be true to Christ (Lk.9:22-25) though we may suffer discrimination and ridicule because of our vocation for Christ.

In conclusion, I'd like to borrow the text from Father Richard Rohr's book: "In fact, the Biblical tradition's goes out of the way to show that God always chooses the unworthy, the weak, the sinful, the broken, so that no flesh can glory in God's sight. That when you do it you know God's doing it to you and through you and in you, like those wonderful prepositions we use at the end of the Eucharist prayer: through Him, with Him, in Him. I am merely an instrument. St. Paul says that chosenness is definitive and it is irrevocable."